

[Formanden]

De medlemmer, der eventuelt ikke kan høre, hvad der bliver sagt, vil kunne læse det i fortrykket i løbet af nogle dage.

Camre (S):

Der har været talt meget om den økonomiske krise og om kriseforanstaltninger, og i store dele af befolkningen er der måske en tilbøjelighed til at se mere dystert på den økonomiske politik, som regeringen fremlægger, end hvad rimeligt er. Der bør ikke skabes myter om vores økonomiske situation, hverken myter, der farver situationen for lys, eller myter, der farver situationen for mørk. Derfor er det vigtigt for os at give en så nøje beskrivelse af dette finanslovsforslag som muligt.

Partierne længst til højre vil kritisere finanslovsforslaget for at være for ekspansivt. Man vil sikkert tale om letsindighed og fastholde, at der burde være sket større nedskæringer. Partierne til venstre for os vil tale om en arbejdsløshedspolitik, der sætter hensynet til betalingsbalancen højere end hensynet til beskæftigelsen, og vi kender jo den slags taler. Men ingen af parterne har ret. Jeg skal søge kort at fremdrage nogle hovedtal.

Ser vi først på de samlede nettoudgifter på drifts-, anlægs- og udlånsposterne, så kan vi slå fast, at de med over 109 mia kr. er højere end nogen sinde før. Stigningen i forhold til det foregående finansår er på ikke mindre end 11½ pct. i løbende priser og ca. 4 pct. i faste priser. Ser vi på indtægterne, så er totaltallet ca. 95½ mia kr. eller godt 7 pct. mere end året før. Underskuddet på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet er også større end nogen sinde før, nemlig 13,6 mia kr. mod 8,6 mia kr. året før, altså en meget betydelig stigning, hele 5 mia kr. Bruttokasseunderskuddet vokser fra 27,2 mia kr. i 1978 til 39 mia kr. i 1979.

Under debatten om ændringsforslagene fremhævede jeg, at de justeringer af den økonomiske politik, som er gennemført efter etableringen af regeringssamarbejdet, ikke med nogen rimelighed kan betegnes som nedskæringspolitik. Nok er der foretaget nedskæringer på 1½ mia kr. brutto på nogle udgiftsposter, men andre udgifter er forøget, og netto-virkningen er, at udgifterne kun er 40 mill. kr. mindre end beregnet i finanslovsforslaget, som første gang blev fremsat i august måned.

Tager man hensyn til den usikkerhed, der ifølge sagens natur må knytte sig til en hel del af de økonomiske forhold, der ligger bag ved tallene, må man sige, at de samlede udgifter er lige så store som forventet ved finanslovsforslagets fremsættelse.

Vi må altså slå fast, at underskuddet på drifts-, anlægs- og udlånsposterne, som er det bedste enkle udtryk for statsbudgettets ekspansive virkning, altså de aktivitetsskabende virkninger, er det største nogen sinde i vores historie, og at det også, når vi regner i faste priser, er udtryk for en meget stærk forøgelse af de aktivitetsskabende virkninger i forhold til året før og i forhold til det foregående år igen.

Den beskæftigelsesplan, som aftaltes i august 1977, er således også fuldt indarbejdet i finanslovsforslaget.

Der er grund til bekymring over, at der på trods af et så ekspansivt budget stadig vil være tale om arbejdsløshedstal på over 150.000. Det understreger, at arbejdsløsheden ikke kan bekæmpes alene ved hjælp af en ekspansiv økonomisk politik; der er behov for mere specielle og fintmærkende midler. Vi har derfor med tilfredshed noteret arbejdsministerens bestræbelser på at etablere en mere effektiv arbejdsanvisning.

Jeg finder samtidig grund til at nævne, at den ekspansive økonomiske politik, vi har ført under de seneste års økonomiske tilbage-slag, har haft en gunstig beskæftigelsesvirkning. Hvis vi sammenligner beskæftigelsessituationen i november 1973 med november 1977 – altså situationen, før oliekrisen slog igennem, da vi havde fuld beskæftigelse, med situationen efter – så finder vi, at den samlede arbejdsstyrke er vokset fra 2.446.300 til 2.578.900, altså vokset med 132.600 mennesker. Det samlede antal beskæftigede er i samme tidsrum steget med 22.500. Det betyder, at der af tilgangen til arbejdsmarkedet er ca. 110.000, som ikke har fået beskæftigelse. Vores problem må altså siges at være, at tilgangen af nye arbejdspladser ikke har været stor nok til at optage hele tilgangen af mennesker, men beskæftigelsen er altså vokset med 22.500 personer. Jeg synes, det bør slås fast over for de dommedagsprædikener, der lyder om, at beskæftigelsen er gået tilbage.

De ændringer af den økonomiske politik, som blev aftalt mellem venstre og socialdemokratiet ved etableringen af regeringssam-